

[Bertel Dahlgaard.]

Jeg skal da slutte med at sige, at jeg ikke kan tænke mig andet, end at den højt-ærede finansminister i mindst samme grad som vi må være interesseret i, at det, vi nu foretager os, finansielt set må være noget, der kan holde. Er finansministeren det, kan det formentlig ikke være anderledes, end at ministeren overfor sig selv må erkende, at der i hans regnestykke er et ukendt x, som det vil være en nødvendighed i den nærmest kommende tid at få gjort til en kendt størrelse, så facit bliver så troværdigt, at vi trygt kan bygge på det.

Finansministeren (Kampmann): Normalt plejer en minister jo at takke for den tilslutning, der har været til det af ham fremsatte lovforslag. Det kan jeg også gøre, men jeg ved ikke, om der er nogen, der vil tage imod takken. Det betyder dog ikke, at jeg ikke vil udtale en tak for behandlingen af det foreliggende lovforlag, for der er jo herunder fremsat udtalelser og anskuelser, der ret nøje falder sammen med det, jeg gav udtryk for i min fremsættelsestale, så jeg er ikke helt utilfreds med den behandling, lovforslaget har fået i dag.

Det, som gør, at man fra det konservative folkepartis og venstres side — det er jo dem, der har ønsket et sådant lovforslag udarbejdet — ikke er tilfreds med lovforslaget, er jo, at man ikke mener, der skal foretages en modregning mellem det såkaldte indekstillelag og folkepensionens mindstebeløb. Det var det, det ærede medlem hr. Lorentzen omtalte som 35 pct.s reglen. Jeg er ikke helt tilfreds med, at man hæfter denne betegnelse på reglen, for de 35 pct. er indført, fordi man ville give folk lejlighed til at tegne forsikringer og foretage indskud i banker og sparekasser på mindre end de 2 000 kr.; det er derved, reglen om et maksimumsbeløb, hvormed modregning skal foretages, er opstået.

Det ærede medlem hr. Lorentzen syntes, det var urimeligt. Jeg hørte ikke, om det ærede medlem her i salen gentog, hvad han sagde i udvalget i går, at det ligefrem stred imod hans retsfølelse, at man ikke ville udbetale indeksbeløbet uden at foretage modregning i folkepensionen. Det er altid slemt at komme i berøring med folks retsfølelse,

særlig slemt, når det er en dommers retsfølelse.

Jeg synes, det ærede medlem dog skulle tænke på det, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard nys har fremdraget: hele udgangspunktet for forslaget. Som det ærede medlem hr. Poul Møller også var inde på, var baggrunden for forslaget den, at man fra konservativ side og vist efterhånden også fra venstres side — det har aldrig været helt klarlagt — var imod ydelsen af det såkaldte mindstebeløb og mente, at de klienter, hvis jeg må sige det på den måde, som her blev frataget et beløb, skulle sikre sig ved i stedet at tegne forsikringer eller foretage indskud i banker og sparekasser, der skulle værdisikres som foreslået her i lovforslaget.

På denne måde var der jo fornuft og sammenhæng i tankegangen, den kompliment skal gives det konservative parti, men jeg synes nok, fornuften gik fløjten, dengang man gik med til mindstebeløbet og alligevel fastholdt, at et forslag som dette skulle udarbejdes. Så gives der både i pose og sæk, og jeg har forstået, at hverken socialdemokratiet eller de radikale vil være med hertil. Jeg synes også — min retsfølelse siger altså noget ganske andet end det ærede medlem hr. Lorentzens — at det ville være ganske urimeligt, og at man ved at gøre dette kommer helt på tværs af det, der er tankegangen med folkepensionens mindstebeløb. Det synes jeg i det hele taget er betonet for lidt under forhandlingerne om folkepensionen. Folkepensionens mindstebeløb ydes jo i høj grad til ældre mennesker, som har foretaget en opsparing som en slags erstatning for det tab, de har lidt under prisstigningerne. Det er jo missionen for folkepensionens mindstebeløb. Derfor er det en brist i hele tankegangen bag lovforslaget, at man har villet fastholde den værdisikrede opsparing samtidig med at fastholde mindstebeløbet.

Jeg kan således forstå det ærede medlem hr. Poul Møller, når han agiterer for, at man skulle forlade mindstebeløbet; det synes jeg der er en vis idé i, selvom jeg ikke kan tilslutte mig ideen. Men jeg synes, at det, det ærede medlem hr. Lorentzen går ind for: at man skal have begge dele, er helt urimeligt. Så bliver resultatet vel,